

L'AMISTAT AMB JESÚS, CENTRE D'UNA VIDA FELIÇ

audiència general de BENET XVI
del dimecres 6 d'octubre de 2010

Si bé no sabem res dels seus orígens, ella ens diu molt de les seves passions juvenils: la captiven la literatura, la música i el cant, així com l'art de la miniatura; té un caràcter fort, decidit, immediat, impulsiu; ben sovint diu que és negligent; reconeix els seus defectes i en demana humilment perdó. Amb humilitat demana consell i pregàries per la seva conversió. Hi ha trets del seu temperament i defectes que l'acompanyaran fins al final, tant que sorprenen algunes persones que es pregunten com podia sentir preferència per ella el Senyor.

D'estudiant passa a consagrar-se totalment a Déu en la vida monàstica i durant vint anys no passa res excepcional: l'estudi i la pregària són la seva activitat principal. [...]. Però durant l'Advent de 1280 comença a sentir disgust de tot, s'adona de la seva vanitat i el 27 de gener de 1281, pocs dies abans de la festa de la Purificació de la Mare de Déu, a la nit, cap a l'hora de completes, el Senyor il·lumina les seves denses tenebres. Amb suavitat i dolçor calma la torbació que l'angoixa, torbació que Gertrudis veu fins i tot com un do de Déu «per a abatre aquesta torre de vanitat i de curiositat que, fins i tot portant —ai de mi!— el nom i l'hàbit de religiosa, jo havia anat aixecant amb la meua supèrbia, a fi que pogués trobar així almenys el camí per mostrar-me la vostra salvació». [...]

Gertrudis comprèn que estava allunyada de Déu, a la regió de la dissemblança, com diu ella seguint sant Agustí; que s'ha dedicat amb massa avidesa als estudis liberals, a la saviesa humana, descuidant la ciència espiritual, privant-se del gust de la saviesa veritable; conduïda ara a la muntanya de la contemplació, on deixa l'home vell per a revestir-se del nou. «De gramàtica es converteix en teòloga, amb la lectura incansable i atenta de tots els llibres sagrats que podia tenir o procurar-se, omplia el seu cor de les sentències de la Sagrada Escripura més útils i dolces». [...]

Estima en particular dos favors més que qualssevol altres, com Gertrudis mateixa escriu: «Els estigmes de les vostres salutíferes nafres que em vau imprimir, com a joies precioses, en el cor, i la ferida d'amor profunda i saludable amb què el vau marcar. Vós em vau inundar amb els vostres dons de tanta joia que, encara que hagués de viure mil anys sense cap consolació ni interna ni externa, el seu record bastaria per a confortar-me, il·luminar-me i omplir-me de gratitud. Vau voler també introduir-me en la inestimable intimitat de la vostra amistat, obrint-me de diferents maneres el sagrari nobilíssim de la vostra divinitat que és el vostre cor diví [...].

Santa Gertrudis continua sent una escola de vida cristiana, de camí recte, i ens mostra que el centre d'una vida feliç, d'una vida veritable, és l'amistat amb Jesús, el Senyor. I aquesta amistat s'aprèn en l'amor a la Sagrada Escripura, en l'amor a la litúrgia, en la fe profunda, en l'amor a Maria, per a conèixer cada cop més realment Déu mateix i així la felicitat veritable, la meta de la nostra vida.